

ГЛАВА LXVII.

ПОГЫБЕЛЬ АВЕССАЛОМОВА.

Давидь ся запряль въ градъ Мананимъ, при пустыниж-тж, и устроилъ тамъ войскж-тж си. Той жь раздѣлилъ на три части; надъ едно-то отдѣленіе поставилъ начальникъ Иоава, на второ-то Авессж, а надъ трете-то Еооeya. Войска-та минувала по край него, и той говорилъ на всѣкий единъ отъ три-тѣ си военачалници: „пощадете ми отрока Авессалома“.

Такожде и Авессаломъ събралъ многочисленнж войскж и срѣщнжль ся съ войскж-тж Давидовж въ дубравж-тж Ефремовж. Войска-та Авессаломова остангла побѣдена, и самъ той бѣрзалъ да ся спаси съ бѣгство. Той ѣздилъ на мѣскж между гжсты-тѣ дръвие. Авессаломъ ся зақачилъ за длгж-тж си косж на сжцы-тѣ дрѣвесны и увиснжль ся; мѣска-та ся измѣкнжла изъ-подъ него и отишла. Единъ отъ Давидовы-тѣ войны видѣль това и обадилъ Иоаву. „Зачто не го уби?“ казалъ Иоавъ. „Азъ быхъ ти далъ за това пятьдесятъ сребърны монеты“. Но честныя-тѣ воинъ отговорилъ: „ако бы ми дали и тысящж, то азъ и тогава не быхъ пролеяль кровь-тж на царскыи сынъ. Азъ чухъ, какъ царя-тѣ заржчаше тебѣ, на Авессж и на Еооeya: „щадете ми отрока Авессалома“.

Иоавъ, раздраженъ противъ неблагодарныя и непокорный сынъ, взель три стрѣлы и отишль въ онаж странж, гдѣ былъ Авессаломъ, и прострѣлилъ му сердце-то. Но понеже Авессаломъ още дыхаль, то десять момцы Иоавовы, които пристигнжли тамъ, обиколили Авессалома и умертвили го. Тогава Иоавъ заповѣдалъ да затржбять съ тржбы, за да прѣстане сраженіе-то; зачтото щадилъ кровь-тж на свои-тѣ соотечественници. Авессаломовыя трупъ хвърлили въ единъ дълбокж ямж, въ шумака, и натрупали отгорѣ купъ каманце.

Вѣроятно, всѣкого, който минуваль покрай тоя ужасенъ памятникъ, побивали трѣпки и приводили му на память Божіж-тж заповѣдъ: *Чти отца твоего и мать твою, да*